

عنوان مقاله:

ملاحظات طراحی فضای باز برای کودکان اوتیسم با هدف افزایش ارتباط با طبیعت

محل انتشار:

دومین کنفرانس عمران، معماری و شهرسازی کشورهای جهان اسلام (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

زهرا درویشان - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه معماری، واحد قزوین، دانشگاه آزاد اسلامی، قزوین، ایران

کیانوش ناصرالمعمار - استادیار گروه معماری، واحد قزوین، دانشگاه آزاد اسلامی، قزوین، ایران

خلاصه مقاله:

اوتیسم نوعی اختلال رشدی از نوع روابط اجتماعی است که با رفتارهای ارتباطی و کلامی غیر طبیعی مشخص می شود. مشکلات و ناتوانی های ناشی از طیف اوتیسم، از جمله اختلال در سیستم حسی، عدم توانایی پاسخ گویی به محیط و سازگاری محیطی همراه همیشگی این افراد هستند. اما میتوان با انجام مداخلات درمانی و آموزشی در دوران کودکی، زمینه لازم جهت پیشرفت و شکوفایی آنها در دوران بزرگسالی را فراهم نمود. گرچه هنوز علل و روش درمان اوتیسم کاملا شناخته نشده است، اما درمان های زود به هنگام دارای اهمیت فوق العاده ای می باشند. باتوجه به افزایش قابل ملاحظه این کودکان، اکنون بیشتر از همیشه نیازمند اهمیت دادن به بهبود سلامت اجتماعی و تعاملات حسی آنها هستیم و از این رو می توانیم افزایش معنی داری به زندگی روزمره آنها ببخشم. روش های درمانی متنوعی برای افزایش توانایی این کودکان پیشنهاد شده است که اکثرا در محیط های بسته آموزشی صورت می گیرند و این کودکان را از مزیت های استفاده از فضاهای بیرونی محروم میگرداند. درواقع تحقیقات اخیر نشان می دهد، فضاهای باز تاثیرات مثبت و بسزایی در بهبود و پیشرفت مهارت های ارتباطی کودکان دارند که این شامل کودکان مبتلا به نیازهای خاص نیز می شود. در این پژوهش با استفاده از روش توصیفی تحلیل به بررسی ملاحظات طراحی برای کودکان اوتیسم با هدف افزایش ارتباط با طبیعت در جهت توسعه و بهبود مهارت های ارتباطی و اجتماعی آنان پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

اوتیسم، ملاحظات طراحی، کودک، ارتباط با طبیعت، معماری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1021237>

